

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Θεέ μου, στείλε μου έναν άφοσιωμένο σύντροφο, ένα πατέρα γαύ το μικρό μου, το αγαπημένο μου παιδί... Μή μπορώ να ζή πειά στη μοναξιά ή κ. Μαρσεσάν γύρισε στο Παρίσι. Έχει τώρα την έπιθυμία να κάνει ένα πορτραίτο του λατρευτού της παιδιού, και ζητεί από τις φίλες της πληροφορίες για τους πιο γνωστούς ζωγράφους.

— Αυτό είναι εύκολοτατο, αγαπητή μου, της είπε μία μέρα η κ. Ντ' Ερμανό. Θα σου στείλω ένα πρώτης τάξεως πορτραίτο, τον κ. Ραουλ Λαμέρ. Θα μείνεις άπολύτως εύχαριστημένη από την άρραγία του...

Πραγματικώς έπειτα από λίγες ημέρας η κ. Ντ' Ερμανό άνηγγειλε στην Ίωάννα, ότι είχε μιλήσει στο ζωγράφο Λαμέρ, για την έπιθυμία της φίλης της κ' ότι ο ζωγράφος δέχτηκε εύχαρίστως.

— Θα πάμε να τον δοθώ στο άτελεί του ; ρώτησε η Ίωάννα.

— Ω, όχι, αγαπητή μου. Νόμισα πως θάταν πιο βολικό να τον δεχτής στο μεγάλο σου.

— Πρόκειται να ρθή έδω ;

— Άκριβδς.

— Πότε ;

— Άφρο το άπόγευμα.

Η Ίωάννα εύχαρίστησε τη φίλη της θερμά για το ενδιαφέρον της κ' όταν χώρισαν έπραξε να πάρη στην άγκαλιά της τον μικρό και να του μιλήρη για την μεγάλη είκόνα που θά τοφταναν.

Τό άπόγευμα της άλλης ημέρας, η καμαριέρα είδοποιησε την Ίωάννα ότι είχε φθάσει μόλις ο κ. Λαμέρ.

— Περιμένει στο μικρό σαλονάκι, κυρία βαρόνη, της είπε.

Ο μικρός της κ. Μαρσεσάν κοιμόταν την ώρα αυτή. Μά αυτό δέν την έμπόδιζε φυσικά, από τού να συνεννοηθή με τον καλλιτέχνη για τό πορτραίτο.

Έρριξε λοιπόν μία ματιά στον καθρέφτη και πέρασε στο μικρό σαλόνι που περιεμε ο ζωγράφος.

Μόλις μπήε μέσα η Ίωάννα, μόλις τοφρριξε την πρώτη ματιά, αισθάνθηκε την καρδιά της να σφίγγεται, νόμισε πως είδε κάποιο φάντασμα και λίγο έλλειψε να ξεφωνίση.

Ο ζωγράφος άντελήρηθη την ταραχή της και έμεινε όρθός, αστασιωμένος, μη ξεροντας τί να κάνει.

Τί είχε η κ. βαρόνη ; Την τάραξε τό άντίκρουμά του και γιατί ; Δέν είχαν μοκταφθα ξαναπαρτίσεις ποτέ, δέν της είχε κάνει κανένα κακό...

Στό μεταξύ αυτό η Ίωάννα συγλήθη, έπεβλήθη στον έαυτό της και πλησιάζοντας τον καλλιτέχνη, τον εύχαρίστησε μ' εύγενεια και καλοσύνη και τον παρακάλεσε να καθήση.

Η φίλη μου κ. Ντ' Ερμανό, του είπε κατόπιν, στηρίζοντας έπιμόνως τό όραμα της μάτια έπάνω του, είχε την καλοσύνη να σάς διαταπώσω την παρακάλεση μου.

Μάλιστα, κυρία βαρόνη, άπάντησε με κάποια συστολή ο ζωγράφος.

— Έθέλα να μου κάμειτε ένα πορτραίτο του παιδιού μου, άν δέν είσθε άπασχολημένος την περίοδο αυτή. Θέλετε κ. Λαμέρ ;

— Πολύ εύχαρίστως, κυρία

— Σας εύχαριστώ. Για τό ζήτημα της άμοιβής δέν σας μιλά καθόλου. Θα την όρίσετε σεις. Μία μόνον παράκληση έχω να σας κάμω. Να έρχοσθε και να λογίζοσθε έδω, γιατί είναι λιγάκι δέσπολο για τον μικρό μου ναρχαίσει στο άτελεί σας. Αυτό βέβαια θα είναι κορρασιό για σάς και γ' αυτό σάς παρακαλώ θερμώς να μη μου άρνηθήτε.

— Δέν άρνούμαι κ. βαρόνη.

— Δεχόσαστε ;

— Εύχαρίστω ; μάλιστα.

— Και θάρραστε κάθε ημέρα ;

— Κάθς άπόγευμα, όκτως άν θέλετε να μου όρίσετε σεις άλλη ώρα.

— Όχι, όχι, τό άπόγευμα, αυτή την ώρα είμαι έντελός ; έλεύθερη κ' έτσι θα κάθομαι μαζί σας και θα σάς κρατώ συντροφιά. Σύνφωνος ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Και πότε λέτε ν' άρχίσετε ;
— Όποτε θέλετε κ. βαρόνη.
— Από αύριο ;
— Από αύριο...

Η Ίωάννα έσάπασε. Φαινόταν πως κάτι ήθελε να ρωτήρη άκόμα τον ζωγράφο, μά δέν τολμούσε, έδίσταζε. Μολαταύτα τον κύταξε, τον κύταξε διακρικώς, τόσο έπίμονα που έκείνος χαμήλωσε συχνά τό μάτια του.

Η μορφή του της θύμιζε κάποιο πολύ προσφιλέ της πρόσωπο, που δέν ζούσε πειά... Γι' αυτό συγκινήθηκε τόσο όταν τον είδε. Άνυπομονοσας να τον ρωτήρη διάφορα πράγματα για την καταγωγή του, την οίκονγένια του, μά δέν είχε τό θάρρος. Άλλοτε θα έακρίβρισε τό μυστήριο αυτό αύριο, μεθαύριο, έφ' όσον ο καλλιτέχνης θα πήγαινε σπίτι της άρκετάς ημέρας. Θα έκανε ύπομονη προς τον παρόν...

— Άν θέλετε μορφή να σάς δείξω τό δωματίο στο όποιο θα έλογάζοσθε, του είπε έξαφνα η κ. Μαρσεσάν. Υποθέτω ότι θα έχετε έμά άρκετό και κατάλληλο φως.

Σηκώθηκαν και βγήκαν στο διάδρομο. Η Ίωάννα τον όδήγησε σ' ένα από τά πιο φαινατά δωμάτια του μεγάρου της, σ' ένα δωμάτιο εύρύχωρο, άλλά, άλλά και πλούσια έπιπλασμένο.

— Λοιπόν ;... είπε στον Λαμέρ. Είναι καλά έδω ;

— Έξαινα, κυρία βαρόνη.

— Θα τοποθετηθήτε όπου σάς άρέσει για ναρχαίτε τό κατάλληλο φως. Έγώ θα κάθομαι σ' ένα μιά γωνία και θα σάς παρακολούθω.

Ένώ του μιλούσε τον κύταξε έπίμονα, έξήρασε και τις ελάχιστες λεπτομέρειες της μορφής του. Τό φως ; έδω ήταν άρκετό και δέν έχανε τίποτε από την όραση, την εικονική και δροσερή φυσιογνωμία του καλλιτέχνη.

Έκείνος τό είχε άντιληφθή. Τό έπίμονο αυτό κύταγμα της βαρόνης τον στενοχωρούσε. Δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί τον κυττούσε έτσι. Και δά ν' άποφύγη τό άντίκρουσμα του τόσον έρευνητικού βλέματός της, προσποιείτο πως ξεγελάε τό δωματίο...

Έστειλαν έξωτι άρκετή ώρα. Έκείνος έχοντας γυρισμένα τό μάτια του προς τό παράθυρο του δωματίου, η βαρόνη άντενίζοντάς τον έπίμονα...

Τέλος η Ίωάννα τον ρώτησε, για τό πη κάτι, καταβαρίνοντας πως τό είχε παρακάμει :

— Είσθε εύχαριστημένος κ. Λαμέρ ;

— Άπολύτως, κ. βαρόνη.

— Αυτό μ' εύχαρίσκει και μένα πολύ.

Ές αύριο λοιπόν...

Βγήκαν έξω, ξαναγύρισαν στο σαλόνι, άντλήλασαν μερικώς τυπικές φράσεις κ' έπειτα ο καλλιτέχνης χαίρθηκε κ' έφυγε.

Μόλις βγήκε έξω, μόλις η Ίωάννα τον άκουσε να κατεβαίνη τη σκάλα, έπιασε σ' ένα νειάρι, έφυγε τό πρόσωπό της μέσα σ'α χέρια της και ψιθύρισε σ' άν την έσπάραξε ο βράστοχη άγωνία :

— Θεέ μου !... Είναι ο ίδιος !... Όθληρα πως είναι τό φάντασμα του άν δέν ήταν τόσο δροσερός, τόσο ροδό κόκκινος, γεμάτος ζωή !. Τι μυστήριο κρύβεται άραγε κάτω από την δμοιότητα αυτή ;

Σάπασε μερικώς στιγμές κ' έπειτα σηκώθηκε άπότομα έπάνω κ' άρχισε να βηματίζη νευρικά μέσα στο δωμάτιο, ψιθυρίζοντας σ' άν να παραμιλούσε :

— Θα μάθω... Πρέπει να μάθω... Τι σύμπτωση !... Θεέ μου πόσο άνεξήγητος είναι η βουλή σου !...

Άλλά τί σουβραίνω, τέλος, στην νεαρή βαρόνη ; Τι της είχε θυμίσει η μορφή του ζωγράφου Λαμέρ ;

Γιατί την είχε συγκινήσει τόσο τό άντίκρουμά του ;

Γιατί ο ζωγράφος Λαμέρ έμοιαζε καταπληκτικά με κάποιο πρόσωπο που είχε αγαπήσει άλλοτε ύπερβολικά, με κάποιο πρόσωπο που δέν όηρηχε πειά σ'ή ζωή...

Γιατί ο ζωγράφος Λαμέρ της θύμιζε την πρώτη της άγνη, τρυφερή αγάτη... Ναί... Ο ζωγράφος Λαμέρ έμοιαζε καταπληκτικά με τον άσπρο Ζώρη, τον πολυαγαπημένο, τον μαρτυρικό φυματικό νέο, ο όποιος ύπήρξε ο πρώτος της έρωτας !... (Άκολουθεί)

Η Ίωάννα αισθανόταν έξαιρετική εύχαρίστηρη να τον άκούη...

